

АНАСТАСІЯ ЛАВРЕНІШИНА

ДРІМУЧИЙ ЛІС ШЛЯХ ВОВКА

Роман

Ілюстрації *Надії Дойчевої-Бут*

«НАШ ФОРМАТ» • КИЇВ • 2021

[Почитати опис, рецензію і купити на сайті nashformat.ua](https://nashformat.ua)

УДК 821.161.2'06-32-93

Л 13

Для дітей середнього шкільного віку

Лавренішина Анастасія

Л 13 Дрімучий ліс. Шлях Вовка : роман / ілюстрації Надії
Дойчевої-Бут. — К. : Наш Формат, 2021. — 176 с. : іл. — (Серія
«Фентезі»)

ISBN 978-617-7973-25-5 (паперове видання)

ISBN 978-617-7973-26-2 (електронне видання)

Дрімучий ліс повен дивовиж, чарів і фантастичних створінь. Він не впускає до себе нікого, крім однієї-єдиної істоти — Сірого Вовка. Той приживається в лісі й навіть стає охоронцем Відьми — однак із кожним днем його все дужче діймає страх і непевність. Тож урешті Вовк не витримує: залишає в лісі свою тінь — наглядати за Відьмою, а сам цупить її мітлу і летить по пораду до Місяця...

«Шлях Вовка» — другий роман із фентезійної дилогії Анастасії Лавренішиної «Дрімучий ліс», відзначеної премією «Еспресо. Вибір читачів» як найкращий твір для підлітків.

УДК 821.161.2'06-32-93

ISBN 978-617-7973-25-5 (паперове видання)
ISBN 978-617-7973-26-2 (електронне видання)

Усі права застережено
© Анастасія Лавренішина, текст, 2021
© Надія Дойчева-Бут, ілюстрації, 2021
© ТОВ «НФ», виключна ліцензія
на видання, оригінал-макет, 2021

ЗМІСТ

<i>Частина перша</i>	
Дорога навспак	9
<i>Частина друга</i>	
Сін-сон	55
<i>Частина третя</i>	
Туман	115
Епілог	159

ЧАСТИНА ПЕРША

ДОРОГА НАВСПАК

[Почитати опис, рецензію і купити на сайті nashformat.ua](http://nashformat.ua)

I

Дивний чай розніжував думки.

Десь там, надворі, царювала зима, і сніг укривав увесь світ. Десь там, у хрусткій пітьмі, сутінкові панни брели й не залишали слідів. Десь там від холоду дзвеніла повня, і під її блакитний дзвін колихалися дерева Дрімучого лісу.

Лише в невеликій хижі, схожій на сніговий замет, жевріло життя. З димаря тонкою, пахучою цівкою витікав димок. У вікнах мерехтіли свічки.

— Скажи своє ім'я, Сірій Вовче?

Відьма сиділа надто близько. Звір чув, як шелестять її вії.

За припічком скиглив цвіркун. Над головою, підвишені до балок, перешіптувалися трави. Чарівний гребінь вичісував цупке вовче хутро.

— Байдуже, — відповів Вовк.

Він сидів навпроти Відьми й марно намагався зібрати думки до купи.

— Де ж ти був? — запитала господиня лісу.

Вона всміхалася половиною обличчя. Усе накручувала на палець яскраво-червону стрічку, що майоріла в її сріблястому, зимовому волоссі.

— Шукав себе, — тихо відповів пелехатий гість. У його глибоких зіницях промайнули тіні.

— Чи знайшов?

Звір на мить стулив очі й повільно видихнув, збаламутивши чай у горняті.

— Ще ні, — брови Сірого Вовка сповзлися в одну.

Уляна розсміялася. Її сміх спурхнув із вуст. Непомітно, наче ненароком, Відьма махнула рукою, і все довкруг умить сплуталося. Тінь наростла на тінь. У кутиках очей затремтіло руде світло. Аж раптом, нізвідки, виникло павутиння — липке, але приємне. Воно росло саме собою, і звірові чомусь здавалося, що в тому винна соковита повня за вікном.

Павутиння все тягнулося й тягнулося. Місячне світло точилося з вікна. Тіні набрякали ніччю. А хижа, на підлозі якої сиділи Вовк і Відьма, жила. Вона — дихала, зависнувши в морозному повітрі, й поволі похитувалася.

Звір витягнув морду і завважив, що павутиння росте з Улі. То Відьмине зимове волосся розрослося й оплутало все довкіл! Павутиння сплелось над їхніми головами в розлоге дерево. Над ними з'явилося листя, плоди — і майже дзвеніли, неначе їх гойдав вітер.

Відьма сиділа нерухомо й усе пила очима місячне сяйво з вікна.

— Я все можу, — промовляла господиня чарівного лісу низьким голосом. — Я можу щезати в горняті з чаєм. Можу з'являтися в морозних малюнках на шибці. Можу танцювати пісні, показувати знаки.

Сірий Вовк перебіг оком по Відьмі. Затримав погляд на губах, чекаючи, що вони проворушать далі.

— Знаєш, — зітхнула Відьма, — цей вечір геть не схожий на той, що лише мариться. Так само ние цвіркун, наче й не ние. Так само непомітно дихають фіранки. Так само вие на серці вітер. Усе минається, крім заплаканих очей цієї ночі. Знаєш, вона стільки бачить того, що нам лише мариться!

Сірий Вовк відчував, як в'їдається в нього чародійний погляд, як всотується в шкіру відьомський запах, як відлунює в ньому нутряний голос.

Довго-довго він не наважувався поворухнутися, струсити павутинні зорі над головою. Звір навіть забув, що вміє дихати. Однак, схаменувшись, глибоко зітхнув, і серце його защеміло.

Господиня лісу пахла весняними тугими бруньками, розтертими в долонях. Вона пахла чимось теплим, безкраїм...

Вовк заплющив очі. Йому примарилося нічне поле, засіяне росю, з млявими, густо-синіми волошками. Уля пахла ніччю, і сріблястий окраєць місяця всміхався йому з-під її смерекових вій.

— Зажди, — хрипнув звір.

Проте Відьма розсипала свій жовтий сміх темними кутками кімнати.

Теплий вітер злетів із її зап'ястка, гайнув крізь павутиння. Зірвав зі свічок вогні, й вони замиготіли, закружляли довкола.

Вовк хотів озирнутися, але враз збагнув, що павутиння міцно його тримає. Тоді звір знову поглянув на Уляну й завважив, що вона наблизилася... Ставала все ближчою й ближчою, розправляючи

руки, неначе крила. Її шкіра сяяла зсередини, немовби сніг у місячну ніч.

На звіра війнуло різким лісовим подихом. У голіві загули дерева. Такі не росли на рідному Пустощі — ніколи.

Сірій Вовк облизнувся, роззявив пащу й гостримі іклами уп'явся в м'яку теплу шию.

2

У сутінковому лісі було геть тихо.

Тихий сніг віддзеркалював далеке небо. Тихо спали дерева в горбатих заметах. Ані шереху, ані шепоту. Усе, від крайньої сосни до Крутих скель, потонуло в безмірному, нескінченному сні. Спали дерева, похилившись одне на одне. Спали звірі в норах. Спав сам Дрімучий ліс, укритий кошлатою теплою ковдрою.

Тільки Вовк не міг skleпити очей.

Наморщивши кудлату морду, він сидів на долівці Відьминої хати й дивився у стелю пожовклими очима. Хутро на одному боці скошлатилося і прилипло до шкіри. Хвіст, наче вкушений, сіпався підлогою.

— Прокляття...

Досі очманілий зі сну, звір обережно прийнявся. Солодким, навіть занадто солодким ароматом господині лісу просякнула кожна річ у хаті. Він в'ївся в усі поверхні, заліз, куди тільки можна.

Запах налипнув навіть на вовче хутро, і звір збагнув: зараз не час його вилизувати.

— Прокляття! — знову загарчав Сірий Вовк, ви-
зирнув у вікно і зіщулив очі від болю.

Досі йому не доводилося бачити стільки білого. Від чистого снігу весь Дрімучий ліс зробився про-
низливим. Кожне дерево, кожен пагін — усе, усе
довкіл було нестерпно білим.

Звір умить відчув себе занехаяним, надто сірим,
надто вовком у цьому незайманому зимовому лісі.

Притлумивши світло повіками, він услухався...

У Дрімучому лісі було нестерпно тихо. Ніхто
не витоптував сніг надворі, ніхто не шарудів у хаті.

Господиня лісу прокинулася ще вдосвіта. Ли-
бонь, пішла на пагорб будити сонце. Або ж переві-
ряти туман на кордоні. Навіть узимку Відьма мала
вдосталь клопоту.

Раптом Вовк уловив якесь ворухіння праворуч.
Він озирнувся й угледів, як із м'якого напівмороку
хижі на нього дивиться якийсь страшний звір... Ті
очі були дикими, жовтими. Ще й хутро, ціла купа
дрімучого хутра!

Вовк загарчав і не одразу збагнув, що гарчить
сам на себе. У кутку, навпроти дверей, стояло ста-
ре широке дзеркало...

Поволі, видих за видихом, хвіст звіра обм'як,
а погляд — потьмянів.

«Я ж міг ізжертити її», — жахнувся Сірий Вовк,
і лапи його затремтіли.

Заозиравшись, наче крадій, звір подався до дверей.

— Куди ти?

Вовча тінь вийшла з темного кутка й ураз згус-
тилася у скупому світлі покоїв.

Похмурий звір зиркнув на тінь.

— У дорогу, — невесело мовив Сірий Вовк і по-
глянув на чималий годинник, що міцно стискав
його праву лапу.

Спроквола звір став погойдуватися з боку в бік.
Так він робив завжди, збираюсь у далеку далечінь.

Розпелехана тінь так само захиталася спросоння.

— Залишся! — зашамотіла вона схвильовано.

Сірий знизав кошлатими плечима, не зводя-
чи очей із годинника. Його стрілки були схожими
на стрілки місяця... І як він раніше цього не помічав?

Поблизу почувся тихий дзвін, наче одна буруль-
ка цоркнула іншу. То була Уля, господиня Дрімучо-
го лісу. Вона поверталася з пагорба, а північний ві-
тер бавився її сріблястим волоссям. Відьма йшла
й співала зимову пісню, в якій, утім, бриніло щось
весняне.

Зачувши Відьму, звір хутко перезирнувся з тіню.

— Піду, — мовив він, ледь замислившись.

Кришталевий дзвін линув дедалі гучніше, а ра-
зом із ним — слова пісні.

Сірий мигцем позирнув за вікно, тоді знову
на тінь.

Уся з якогось дива малинова, тінь чомусь пере-
полохалася. Вона тупцяла на місці.

— Тобі не треба йти, — зашепотіла вона стри-
вожено.

Вовк пильно глянув на тінь.

Вона попереджала про небезпеку. Робила це завжди. Для цього вона й існувала.

Сірий Вовк нерішуче поглядав то на тінь, то на двері. Відьмина пісня, а разом із нею й Відьма все наближалися...

3

Настав той день, коли сонце продерло ковдру із хмар і запустило в зомлілий ліс одразу п'ять своїх лагідних пальців.

Над засніженими верхівками дерев височів неприродно синій клопоть неба. Той, хто справдав на кинув на землю зелену хустку, жбурнув у небо і жменю пташок, що вмить розлетілися навсібіч.

Відьма стояла посеред пагорба простоволоса, здійнявши руки вгору. Сльози тремтіли в кутиках її очей. Усе тому, що сонце здавалося таким яскравим, а сніг під ногами — таким білим! Зима в Дрімучому була дивовижною.

Уля стояла босоніж, але їй зовсім не було холодно. Сонце вигрівало її — думка за думкою. Хотілося стояти так, примружившись, і просто чекати, коли п'яти вкоріняться в землю, а волосся зацвіте ромашкою.

Однак там, надолі, у затишному виярку, в любій хатці чекав на Відьму Сірий Вовк.

«Бідолаха, — подумалося Відьмі, — так утомився від мандрів, що й не почув, як я пішла».

Уляна всміхнулася, згадавши, як звір потішно поводився вчора ввечері. Сидів, відсторонившись, нишпорив очима. Гарчав на дошкульний гребінь. Із недовірою принохувався до чаю. Намагався всидіти на своєму хвості, що постійно пручався й метлявся підлогою. Невідь чому смикався, коли Відьма сміялася. Хотів було почухати собі спину лапою, але враз отямився. Звір ніяк не міг дати собі ради.

«Такий кумедний. Треба взяти його до лісового озера, — вимріювала господиня лісу, — там гарно... Навіть узимку в озері вода шовковиста! А може, покататися з пагорба? Або пограти в сніжки, поки зима?»

Уляна подумала: хай-но лишень завесніє, а це вже скоро, і вона запросить звіра в південну частину лісу. Там, на м'якому килимі з моху й прілого торішнього листя, зберуться мешканці Дрімучого. Тоді вона станцює на пеньку, найширшому в лісі! А Сірий Вовк дивитиметься, як мигтять її п'яти.

Господиня лісу опустила руки, усміхнулася сама собі й поспішила протоптаною стежиною.

Північний вітер випірнув із дрімоти й хитнув соснову крону. Проти сонця в осяйному повітрі заблистів сніговий пил. Сніжинки, опадаючи з віт, підлітали до Відьми, лоскотали її, підкрадалися навшпиньки й осідали на плечі.

Стежка звивалася уздовж річки, що витікала із серця лісу й забирала всі його тривоги на

Пустище. Улітку Відьміні вітри перекинули через річку міст. Тепер Уля перейшла ним на той берег.

Пригрівшись на сонці, щебетали пташки, а сніг під ногами обертася на кашу.

Весна наближалася. Навіть було чути, як вона перетоптується на порозі, але, для годиться, трохи соромиться й чекає, коли її запросять.

Дрімучий ліс замилював очі у переддень іншої пори року! Ліс був красивим завжди, але сьогодні — як ніколи.

Уляна заспівала разом із пташками. Вона не хотіла квапитися, однак ноги її все одно поспішали, випереджаючи навіть пісню.

Не змовкаючи, Відьма з'їхала з пагорба. Розсміялася — і сміх зробився веселим приспівом. Господиня лісу спускалася — і тон пісні ставав низьким. Підіймалася — і пісня здіймалася разом із нею.

Стежка вела уздовж ліхтарних дерев, що завжди, о будь-якій порі, світили зеленим і нагадували Відьмі про тих, хто був і хто мав би бути. От тільки нині Улі не було до цього ніякого діла.

«Побачу звіра — скажу, яке смішне в нього хутро», — майнула думка.

«А тоді наввипередки пробіжимося до озера. Цур я на мітлі!» — одразу ж перебігла наступна.

Думки випереджали одна одну, як права нога — ліву.

Попереду нарешті заясніла люба домівка. Побачивши, як гарно вікна виблискують проти сонця, Відьма заспівала ще голосніше. Слова вигадувалися

самі собою. Весняна пісня не мала ніякого смислу, лише настрій. Слова мостилися на краєчку язика й тільки чекали, щоб спурхнути.

Господиня лісу ступила на ґанок і відчинила двері.

Пісня, злинувши понад дерева, враз розбилася на друзки.

Вовка в хаті не було...

4

Сонце поволі скочувалося за дерева — тікало в розлоге Пустище, де хтось щасливіший насолоджувався ним до останнього. Що дужче сутеніло, то більшими ставали Відьміні зіниці, робилися чорними й блискучими, неначе лісова чорниця.

Уляна сьорбнула вже давно захололого чаю і втупилася у вікно.

Дрімучий ліс неначе зомлів.

«Де ж Вовк?» — задумалася господиня лісу.

За вікном було тихо.

Уля підвелася з лави й зняла із себе пожмакану, пропахлу зимовими снами нічну сорочку. У бабусиній бездонній скрині шурхотіли сукні. Відьма вибрала бузкову, оторочену візерунками пижма. Бузковий личив до блідої, блискучої шкіри і сріблястого волосся.

Уля поглянула на себе в дзеркало і зніяковіла.

У бабусиній сукні Відьма здалася собі трохи іншою... Дорослою?

Господиня лісу все крутилася перед дзеркалом, намагаючись до себе звикнути.

Північний вітер вилетів із її рукава й непомітно прокрався крізь шпарину. Чай на столі геть захолов, укrywся тонкою дзеркальною плівкою. Відьма відійшла від стола й озирнулася на двері. Вони залишалися німими...

«Може, звіра забалакали сутінки? — між посріблених брів ураз з'явилася зморшка. — Від них узимку тільки й чекай підступу!»

Господиня лісу знову виглянула у вікно, різко видихнула й стала запалювати свічки. Вона розставляла їх скрізь — на столі, на підвіконнях, у горщиках, у тацях, у вазонах із лісовою папороттю. Дім ставав чарівним — просто неймовірним.

Відьма ходила між вогників, і полум'я свічок тріпотіло від її рвучких рухів.

Окрім шереху довгої сукні й потріскування дров у печі, нічого не було чути.

Тиша, що наповнила собою всі заглибини... Цієї тиші було забагато! Вона росла з темних, неосвітлених кутів хати й разом із димом стелилася лісом.

Уля підкинула в піч трохи дров, аби з димаря повалив закличний дим. Тоді знову визирнула у вікно.

Прехороший Дрімучий ліс тепер здався їй таким невеселим... Авжеж. У ньому залишилися лише дві барви — чорна й біла. Ще трохи синьої в сутінках.

Дрібка червоної для мерзлих ягід і морозної заграви. Більше нічого.

Відьма підвелася з-за стола й загорнулася в бабусину зимову хустину.

— Піду пошукаю! — не витримала вона, простягнула руку по мітлу й уклякла.

Мітли на звичному місці не було...

Уля стояла на порозі свого дому й незмигтно дивилася поперед себе — у кут, де завжди стояла мітла, та сама, що переходила у спадок від однієї відьми до іншої ось уже багато років поспіль.

Небо, що досі спочивало на верхівках дерев, ураз прошила гостра смерекова маківка. Сипонуло снігом. Здійнявся вітер.

«Навіщо звірові моя мітла?» — насупилася Відьма.

Окрім Вовка, ніхто не міг узяти родовий скарб. Північному вітрові мітла була ні до чого. А панн господиня лісу ще ніколи не запрошувала у свій дім.

Відьма все стояла, усе дивилась у кут і ніяк не могла второпати, чому ж Вовк узяв її мітлу, та ще й без дозволу!

У темних зіницях вихрилися сніжинки, сипались одна за одною.

Уляна підійшла до стола, зняла зі стіни найгостріший ніж і, стиснувши губи в одну безбарвну смугу, вийшла на ганок.

Сніг сипав, як очманілий. Зима наче щойно вбралася в силу.

Засніжені дерева стиха хропли, не відчуваючи й не помічаючи завірюхи. Ліс, занурений сам у себе,

міцно спав. Спали великі дерева й малі. Спало зле коріння й добре. Спали звірі. Спали теплі вітри. Спали звичні запахи й звуки. Спав Відьмин почет — вовки. У лісі не спали тільки сама Відьма, північний вітер і сутінки.

Господиня лісу вдихнула прохолодне повітря й зі свистом випустила його, склавши губи дудочкою. Відтак гнівно поглянула на верхівки дерев. Нетерпляче тупнула ногою.

— Ну ж бо! — скрикнула.

Минуло кілька видихів, і крони високих сосон похитнулися. То північний вітер, найзавзятіший із Відьминих вітрів, урешті озвався на поклик.

— Дмухачу, чого так довго?! — обурилася господиня лісу.

Вітер у відповідь грайливо присвиснув і погойдав найближчу сосну.

— Ось, на! Знайди Сірого Вовка! — крикнула Уля, видобула з волосся стрічку й метнула її вітру.

Той підхопив її, облетів довкруг господині й, перш ніж полетіти, розпелехав Відьмине волосся.

— Не пустуй мені! — ще дужче розсердилася Відьма, проте вітер уже подався геть.

Тоді Уля дзвінко плеснула в долоні.

Сутінки наче тільки на це й чекали. Вийшли з-за дерев, засиніли. Присмеркові панни ринули до своєї господині, перешіптуючись і похитуючись, наче старі.

— Панни, ану знайдіть Сірого Вовка, — веліла Відьма й додала грізно. — Тільки дивиться, не берить його в танок. Одразу ж до мене!

Холодні панни вклонилися, злилися воєдино й розвіялися лісом.

Знічена Уляна стисла у змерзлих пальцях ніж. На порозі виразно виднілися два відбитки вовчих лап. Більше слідів не було. Наче звір і справді сів на мітлу й полетів...

«Та ну, — подумала Уля, — він же незграбний. Та й навіщо?»

Господиня лісу зрізала гострим ножом сліди, перевернула їх у повітрі й поклала на те саме місце.

— Так Вовк захоче повернутися назад... — шепнула вона над слідами й замислилася.

Поки Сірий петляє земними стежками — сутінки наздоженуть його! А якщо повітряними — північний вітер стане у пригоді.

Відьма озирнулася на двері. Варто було б повернутись у натоплений, чарівний дім, запарити собі ще чаю, взяти до рук вишивку і просто зачекати.

— Просто зачекати, — уголос промовила Уля сама до себе й скривилася. — Тільки не чекати!

Господиня лісу ще трохи потупцяла на ґанку, тоді спустилася сходами вниз і рушила на пошуки Сірого, блудного Вовка.

«І все ж таки, — гадала вона, провалюючись у замети, — навіщо йому моя мітла?»